

Tang Thụ Nương Nương

Contents

Tang Thụ Nương Nương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20

Tang Thụ Nương Nương

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ăm áp, sủng ái, huyền huyền, hoan hỉ oan gia, tình hữu độc chung (1×1), HEBiên tập: Lâm Hy V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-thu-nuong-nuong>

1. Chương 1

Dung mạo tươi tắn, người đẹp tựa như bước ra từ trong tranh, nổi bật với khuôn mặt thon dài, Trương Trì nghĩ nếu người này không quấn lấy anh, anh nhất định nguyện ý dừng chân, cứ như thế này ngắm phong cảnh.

Tại sao y lại mặc y phục cổ trang cơ chứ?! Đây rốt cuộc là người yêu thích hán phục, hay bước ra từ giới cosplay?

Trương Trì nghĩ, người hiện đại mặc trang phục thời cổ thực có chút kỳ quái, thế nhưng y lại khác, giống như thực sự từ lúc sinh ra đã mặc trang phục thế này rồi. Thế nên anh chỉ lẳng lặng đứng đó, khiến người ta cảm tưởng như đang mang theo phong vị thời Ngô.

Đáng tiếc là, đối phương vừa mở miệng, liền phá tan tâm tình thưởng thức nghệ thuật của anh.

“Trương Trì, người nói muốn kết hôn với ta, không định giữ lời hứa sao?”

Con phố đô thị huyền ảo, tấp nập người qua lại, thấy chỗ này náo nhiệt liền dừng chân hiếu kỳ nhìn qua, trai có gái có, Trương Trì nhìn không nổi mà nhú mày. Thế rồi anh quay đi, người kia bị bỏ lại đằng sau liền chạy theo, ở chỗ đông đúc thế này tìm được một nơi nói chuyện không phải điều dễ dàng. Giống như

anh đây mặc một bộ âu phục cùng cà vạt lịch thiệp đúng chuẩn “đàn ông đích thực”, tìm nổi một kẻ mặc y phục cổ trang đứng ngay đằng sau, quả nhiên là cực phẩm.

“Cậu tới đây, chúng ta nói chuyện một chút.” Trương Trì không muốn kéo tay đối phương, vì làm như vậy sẽ khiến mọi người nghĩ họ có một mối quan hệ “khó hiểu”.

Cũng may thiếu niên trong bộ phục trang cổ đại nhìn ra sắc mặt của Trương Trì, dù trong bụng cực kỳ buồn bực, nhưng vẫn theo anh vào quán cà phê.

Làm việc chạy qua chạy lại thế này cũng có phần tốt, như vậy trong giờ làm mới có thời gian vào quán cà phê. Thế nhưng chỉ có điều Trương Trì làm việc bận đến tối mất tối mũi, giống như việc giữa trưa hè lao vào một quán cà phê vậy, với anh đây cũng là lần đầu tiên.

Thực ra một phần cũng là do cái người chẳng thể hiểu nổi này!

Buổi sáng lúc Trương Trì ra tới cửa thì thấy ven đường một lão nông đang ngồi bên hai gánh dâu bán hàng. Khi còn bé, anh rất yêu thích thứ trái cây này, thế nhưng chẳng thể mang một túi dâu đi gặp khách hàng, do vậy nhìn chằm chằm một lúc, Trương Trì quyết định xoay gót rời đi.

Nào ngờ đúng lúc đó, một thanh âm trong trẻo truyền tới ——

“Tìm được rồi!”

Liền sau đó, thanh niên trong trang phục cổ đại này chẳng biết từ đâu lao ra chặn đường anh.

“Trương Trì, ta cuối cùng cũng tìm được người!”

“Trương Trì, người biết không, trở về từ Nam Hải, ta đã chờ người rất lâu, mãi tới lúc này mới nghe tin người đã rời quê đi mất rồi.”

“Trương Trì, người nói người muốn kết hôn với ta, bây giờ nên thực hiện lời hứa rồi.”

“A? Trương Trì, người đừng đi!”

Anh lúc đầu thiết nghĩ y là đồng hương của mình nên mặc kệ y, thế nhưng càng ngày y càng thái quá, đây chẳng phải mảnh khoe lừa bịp rẻ tiền sao? Trương Trì cười lạnh một tiếng, giống như phản ứng của mọi người trong thành phố khi gặp lừa đảo, héch mặt lên cao, yên lặng bỏ đi.

Thiếu niên trong bộ đồ cổ trang cứ như vậy đi theo anh, từ trạm xe điện ngầm tới bưu điện, dòng người đông đúc qua lại, ai ai cũng nhìn họ chằm chằm.

Trương Trì phí hết tâm tư vào hai vị khách đầu tiên nhưng vẫn không thành công, thế rồi chẳng ăn trưa mà qua gặp người khách thứ ba luôn. Anh cơ bản sau khi đã bàn xong công việc chính thường sẽ không bàn thêm chuyện nữa, bởi lẽ Trương Trì đã quá bận rộn rồi.

Đi dưới nắng hè chói chang, Trương Trì cảm thấy dạ dày vì đang bị ngược đãi mà kháng nghị, vừa đau lại vừa khó chịu. Nhìn lên chiếc đồng hồ trên cổ tay, thầm nghĩ một buổi chiều sẽ có cuộc gặp mặt với ông chủ Phương, nhưng vì ông ấy nhớ nhầm giờ mà bị hủy, nhờ sự đảo lộn này mà anh có thời gian để an ủi dạ dày một chút.

Đang suy nghĩ như thế thì thanh niên trong bộ đồ cổ phục mất dạng nửa ngày nay bỗng đột nhiên xuất hiện. Dù là mặc trang phục cổ trang, thế nhưng lại chẳng lộ ra chút nóng bức nào, chỉ thấy trên chóp mũi có lấm tấm vài giọt mồ hôi. Khuôn mặt xinh đẹp mà tinh tế, thế nhưng những lời y nói thực khiến anh đau đầu.

“Trương Trì, người nói muốn kết hôn với ta, giờ lại định hủy hôn ước sao?” Chiếc răng khểnh nho nhỏ nhô ra đặc biệt nhức mắt.

“Cậu tới đây, chúng ta nói chuyện một chút.”

Trương Trì kêu một ly latte và một phần sandwich. Thanh niên kia thì đương nhiên chẳng hiểu cà phê là thứ gì, cau mày hỏi có trà không. Hồng trà được bưng lên, y chỉ uống một ngụm rồi lông mày cậu lại, nhìn sắc mặt thực như muốn nổ ra.

Trương Trì ăn xong chiếc sandwich. Anh cảm thấy dạ dày của bản thân cũng thực khó hầu hạ, ăn no rồi vẫn âm ỷ đau. Đang giờ hành chính, do vậy nên trong quán rất ít người, hơn nữa họ lại đang ngồi nơi vắng vẻ, nên đảm bảo sẽ chẳng ai nghe thấy gì.

“Nói đi, cậu rốt cuộc là ai, muốn chơi trò bịp bợm gì?” Trương Trì dùng ngữ điệu lãnh khốc hỏi.

Thanh niên trong trang phục cổ trang căn môi một cái, trong mắt ánh lên vài phần căm phẫn.

“Loài người các ngươi quả nhiên không biết giữ lời hứa!” Y chỉ vào mặt Trương Trì nói.

“Cậu lại đang bày trò gì nữa đây, hóa trang thành người ngoài hành tinh đi lừa gạt không thành à?” Nét mặt anh lộ ra vẻ lãnh đạm. Một người với dung mạo kiêu diễm như vậy sao không học hành bổ túc cho tử tế, làm một người tốt đi?

“Hả?” Đối phương vẫn chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Cậu từ đâu đến? Không cần nói cho tôi biết nếu cậu tới từ sao Hỏa.” Trương Trì nhin không nổi.

“Không phải! Ta đến từ tỉnh XX xã XX huyện XX trấn XX hương XX!”

Trương Trì lấy làm kinh hãi. Quê quán của anh trên bản đồ tìm còn không ra, sao người này lại nhớ rành rành tới vậy. Đối phương dù gì nhìn cũng không giống một tên lừa gạt, bởi lẽ Trương Trì cho tới giờ cũng chưa hề tiết lộ bất kỳ một thông tin nào của bản thân.

Anh một lần nữa nhìn kỹ khuôn mặt của thiếu niên, thực có vài phần quen thuộc. Tuy không khẳng định anh đã từng gặp qua, thế nhưng đối với những khuôn mặt từng nhìn thấy trong quá khứ, Trương Trì quả nhiên rất khó có thể quên, đây cũng là một lợi thế của anh. Trương Trì cảm giác mình đã gặp qua gương mặt này rồi, nhưng bởi vì đã từ rất lâu nên chẳng còn cách nào nhớ ra nổi.

Từ kẻ lừa bịp giờ được nâng cấp lên làm đồng hương, Trương Trì cảm thấy người này nhìn cũng thực sự vừa mắt. Đứa trẻ xinh đẹp, trên người mang theo linh khí nơi thôn quê sơn thủy, thế nhưng tại sao lại chạy tới đây? Thành phố rất nguy hiểm, nếu không gặp được anh, thì có lẽ tới ngày mai thôi đã bị lừa cho không còn một đồng nào.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của y, chẳng hay đầu óc đối phương có bình thường không nhỉ? Trương Trì bỗng nhớ tới đứa con trai cả nhà dì, khi nhỏ vì một lần sốt cao mà đâm ra ngớ ngẩn, tới giờ cũng chẳng khá lên được bao nhiêu. Bởi vì dì ở tận thôn quê, cơ thể của em trai kia yếu ớt rất ít khi ra ngoài, trong ấn tượng của anh, anh chưa từng gặp qua đứa em trai họ kia bao giờ, bất quá mọi người đều nói nó càng lớn càng xinh đẹp, ước chừng lại rất giống dì hai!

“Cậu tên là gì?”

“Ngươi biết để làm gì?”

Sự cảnh giác của đôi phương khiến Trương Trì buồn cười. “Cậu không nói với tôi tên cậu là gì, thì làm sao tôi cười cậu được cơ chứ?”

“Hừ! Bản quân tên Tác Tang Minh.” Thanh niên tức giận nói.

“Trương Minh? Vậy tôi gọi cậu là Tiểu Minh nha!” Trương Trì chỉ cho rằng đối phương vì lười vẽ lên nên không nghe rõ âm điệu. Thế này là cùng họ rồi! Anh ra đời trong Lâm thôn, người ở đây họ Trương rất nhiều, thế nhưng tông khác nhau, dì cả gả cho Trương gia ở Lâm thôn, cho nên em trai có cùng họ Trương là điều tất yếu!”

“Này này! Không nên tùy tiện sửa bậy tên của bản quân!”

“Không ai dạy cậu cách xưng hô sao, nói với tôi mà lại dùng bản quân?” Trương Trì gõ một cái lên đầu Tác Tang Minh.

“A!”

“Cậu tới thành phố C làm gì? Có chỗ ở chưa?”

“Ta đương nhiên tới tìm người! Người cứ chạy xa như thế làm gì? Làm ta tìm một hồi lâu, đến nỗi tới chỗ dừng chân, thật muốn tùy tiện ôm cây đánh một giấc.”

Quả nhiên là hồ đồ rời nhà, lại không thông báo đi tới tìm mình! Đoán chừng đi cả cũng nói qua mình ở trên thành thị, kết quả cũng chẳng khác trong dự đoán của Trương Trì là mấy.

“Ôm cây ngủ một giấc, thật chịu thua cậu luôn. Chốc nữa tôi gọi điện cho dì, cậu cứ như thế mà chạy đến, hại bao nhiêu người sốt ruột! Đi thôi, tôi mang cậu về nhà!” Trương Trì gọi người phục vụ ra tính tiền.

Tang Minh nghe vậy liền lập tức đỏ mặt: “Chờ chút! Chưa cưới sao có thể ở chung một chỗ?!”

Người phục vụ kinh hãi tới ngay người.

“Đứa em trai này có chút...” Trương Trì lặng lẽ đánh giá.

Người phục vụ trong nháy mắt từ sững sốt biến thành đồng cảm. Nam thanh niên xinh đẹp như vậy, thực đáng tiếc mà!

“Ngoan, đừng làm rộn! Tôi đưa cậu về nhà, cũng chẳng làm gì cậu. Về tới nhà rồi, chúng ta sẽ cùng nhau hàn huyên tâm sự.” Trương Trì kéo tay Tang Minh ra khỏi tiệm cà phê.

2. Chương 2

Nhà của Trương Trì do chính tay anh mua, cũng không lớn, chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách. Trong thành phố, giá nhà đất tăng lên hàng năm, thế nhưng Trương Trì nghĩ, ít nhiều cũng nên đầu tư một khoản.

Tang Minh giống thấy cái gì dường như cũng mới lạ, ngó trái ngó phải, sờ sờ mó mó, ra bề vô cùng tò mò. Nhìn em trai như vậy, anh có chút đau lòng. Anh từng nghe nói, vì bệnh của con trai, dì cả đã mang hết đồ đạc điện tử cất đi, không sử dụng, thế nhưng từng ấy năm trôi qua, dường như cũng chẳng có gì khởi sắc. Anh thoải mái mở cửa phòng, cho Tang Minh tham quan một lượt.

“Đây là tủ lạnh, nơi cất đồ ăn, phía trên là ngăn đá, phía dưới là ngăn giữ lạnh. Cậu thích ăn kem không? Chưa từng ăn bao giờ à? Ngày mai tôi sẽ mua cho.”

“Đây là nhà bếp, nơi nấu ăn, cậu không nên đụng tới, vô cùng nguy hiểm.”

“Đây là máy giặt, ném quần áo bẩn vào, máy sẽ tự động giặt sạch, chốc nữa tôi sẽ dạy cậu cách dùng.”

“Đây là TV... Đừng sợ, người bên trong đều là giả, sẽ không bò ra đâu.”

Nhà của Trương Trì không giống với mấy căn hộ lộn xộn của đám thanh niên độc thân. Bất kể có bận bịu đến thế nào, anh cũng dành thời gian quét tước gọn gàng sạch sẽ, đây đã là thói quen từ nhỏ của Trương Trì. Từ một tỉnh nhỏ ra thành phố lớn, lúc đầu thực có chút ngỡ ngàng, nhưng rồi lâu lâu cũng dần hòa nhập, anh biết cách trung hòa giữa hai nét văn hóa, nên những phong tục ở quê, Trương Trì không bởi sống ở nơi phồn hoa mà quên mất. Anh lớn lên với Nho giáo, tứ duy bát đức, ngũ luân ngũ thường*, Trương Trì không thấy có chút nào lạc hậu, trái lại dạy con người ta đạo lý, nhân nghĩa làm người. Ví như đầu tư vào căn nhà này là chuyện nhỏ, nhìn thì có vẻ tốn kém, thế nhưng tiết kiệm chi tiêu trong cuộc sống, cuối cùng, lợi vẫn nhiều hơn hại.

(*Ngũ luân là năm mối quan hệ chính yếu: Vua tôi, cha con, anh em, vợ chồng, bè bạn. Ngũ thường là nhân, lễ, nghĩa, trí tín. Tứ duy là lễ, nghĩa, liêm, sỉ. Bát đức là trung, hiếu, nhân, ái, tín, nghĩa, hòa, bình. – theo Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú.)

Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, kim ngắn đã chỉ vào số 6.

“Cậu có đói bụng không?”

Tang Minh bỗng nghiêm mặt: “Bản quân đủ tay đủ chân, có thể tự mình đi kiếm thức ăn.”

Trương Trì gõ một cái lên đầu Tang Minh: “Ngốc nghếch! Cậu đến nhà tôi, đương nhiên tôi sẽ mời cậu ăn.”

Y tức giận kêu lên: “Không được phép gõ đầu bản quân, gõ nhiều sẽ khiến bản quân ngu dốt!”

Trương Trì ngẩn ngơ, trầm nghĩ, nếu đối xử với y như người bình thường, sẽ không khá lên được, thế rồi ánh mắt trở nên nhu hòa, gơ tay vuốt tóc Tang Minh: “Để tôi sờ một cái, cũng sẽ chẳng khiến cậu ngốc thêm được đâu.”

Tang Minh cúi đầu, tai chuyển hồng, dường như có chút ngượng ngịu.

“Đi nào, cậu giúp tôi một tay, chúng ta cùng nhau nấu cơm nhé?”

“Ừm! Chuyện này không làm khó được bản quân!”

Trương Trì chẳng tin người em trai ngờ nghệch của mình có thể giúp anh nấu ăn. Anh giao cho cậu công việc nhặt đậu đỗ, ai biết Tang Minh lại là một người nội trợ đảm đang, ngón tay y linh hoạt, cần mẫn làm việc, chỉ chốc lát sau đã nhặt xong, tiến đến bên cạnh Trương Trì, nhìn anh bật lửa nấu ăn.

“Hóa ra chỉ cần chuyển một chút như vậy là có thể ra lửa, cái thứ này của loài người quả nhiên rất thuận tiện!”

“Không được học cái này, khí gas rất nguy hiểm, hít nhiều có thể gây ra chết người.”

“Bản quân hít nhiều cũng sẽ chết sao?”

“Cậu hít nhiều à... Thì sẽ biến thành cương thi, mặt đầy đốm đỏ, rất kinh khủng!”

Trương Trì vốn chỉ định hù dọa em trai, ai ngờ phía sau truyền tới một lực rất mạnh, anh đứng không vững, liền bị Tang Minh từ đằng sau kéo lùi hai bước, cả cái chảo cũng rơi xuống đất.

“Cậu làm gì thế?” Trương Trì trợn trừng mắt.

Tang Minh nhú mày, gắt gao nói: “Người đừng nấu cơm nữa, được không? Thực sự không phải làm đâu, hãy để bản quân nấu! Người hít nhiều khí gas sẽ chết, bản quân... Bản quân cho dù bị biến thành cương thi, có lẽ Quan Âm Bồ Tát vẫn có thể cứu ta được.”

Trương Trì dở khóc dở cười: “Đồ ngốc!”

“Bản quân không ngốc!” Vừa nói, Tang Minh lại kéo Trương Trì lùi ra xa hơn.

“Được rồi được rồi, Tiểu Minh không ngốc, là lỗi của tôi, đã không giải thích rõ. Khí gas này để không hít mới độc, khi đã đốt thành lửa rồi, sẽ không sao đâu.”

“Vậy người dạy ta cách châm lửa.”

“Không được!”

“Tại sao không?”

“Bởi vì tôi muốn làm cơm cho cậu ăn!”

“...” Vành tai lại ửng hồng, từ trong cuống họng, y “ừ” một tiếng.

“Ai ya! Đồ ăn bị cháy rồi!”

Bởi vì món mặn duy nhất đã “hủy sinh”, hai người chẳng còn cách nào khác đành ăn chay cho qua bữa. Trương Trì có chút ngượng ngùng, tốt xấu gì cũng là người thân thích ngày đầu tới nhà mình, sớm biết thế này đã dẫn y đi ăn.

“Ngày mai tôi sẽ dẫn cậu đi ăn một bữa thật ngon, tùy cậu chọn!”

“Không cần, bản quân thích đồ ăn tự làm.”

“Tại sao?”

“Quan Âm Bồ Tát nói, nếu làm như vậy sẽ khiến ta tích lũy công đức.”

Trương Trì có chút nhức đầu, em trai dường như đã bị truyền thụ thứ ý nghĩ kỳ quái gì đó vào. Một người ngờ nghệch thế này bị lạc, thực may vì đã tìm tới mình, chứ không chẳng biết sẽ ra làm sao.

“Đúng rồi, ai nói với cậu tôi muốn cưới cậu về?”

“Đây sớm đã đã là ước hẹn, người tính quyết sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trở nên uất ức tủi thân.

“Nghiep chướng, nghiệp chướng.” Trương Trì xoa đầu y, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, “Cơm nước xong rồi xem TV, sau đó đi tắm, tôi cho cậu thay bộ đồ khác.” Nhân tiện kiểm tra xem dọc đường có bị thương không.

“Xiêm y của bản quân có vấn đề gì sao?”

“Cậu ở bên ngoài lâu như vậy, cũng nên tắm một cái.”

“A...”

Ăn tối xong, Tang Minh giành việc rửa bát, hai người cùng nhau ngồi trên ghế salon xem TV. Dù Trương Trì có một đồng việc phải giải quyết, thế nhưng anh vẫn cố gắng dành thời gian giảng giải và giới thiệu về vô tuyến cho em trai. Anh dần phát hiện y không dốt, có lẽ ở cùng người thường, chỉ trong chốc lát chỉ số IQ tăng vọt, mới thể đã biết cách sử dụng điều khiển từ xa. Trương Trì nghĩ, sẽ dẫn Tang Minh đi khám, bệnh viện chốn đô thị ít nhiều cũng hiện đại hơn nơi thôn quê.

“Được rồi, đi tắm thôi!”

Trương Trì kéo kẻ vẫn đang luyến tiếc bộ hoạt hình còn đang chiếu giữa chừng vào phòng tắm. Giảng giải một hồi cách sử dụng các thiết bị trong phòng tắm cho y xong, anh quay đầu đi ra cửa, khoanh tay, chưa có ý định rời đi.

Tang Tiểu Minh nhất thời nóng giận: “Người... người đứng ở đây làm gì, có phải muốn nhìn lên bản quân tắm không?”

“Không phải nhìn lên, mà là nhìn quang minh chính đại.”

“Cái gì!”

“Không đùa với cậu nữa, tôi nhìn xem trên người cậu có bị thương không, nếu có để tôi còn bôi thuốc.”

“Bản quân sao có thể bị thương?”

“Để tôi xem cho. Cả hai đều là đàn ông với nhau, cậu xấu hổ cái gì?”

“... Bản quân, bản quân không xấu hổ!”

Tang Minh cởi áo ra, thật nhanh sau đó liền kéo lại: “Được rồi, người đã kiểm tra, bản quân không bị thương.”

Trương Trì muốn nói còn phải kiểm tra phía sau lưng, nhưng lại thấy phía trước một mảng trắng lóa, không thể làm gì khác ngoài việc đành hắng một tiếng: “Thay đồ xong để chỗ này, có vấn đề gì thì gọi tôi.” Nói xong, anh có chút chật vật rời đi.

Tang Minh ở trong phòng tắm, Trương Trì thì đi tìm số điện thoại ở quê để gọi về. Anh không biết số điện thoại của dì cả ở quê, không thể làm gì khác đành gọi điện về nhà anh ở trong thôn. Chuông điện thoại vang lên mấy lần, không có ai bắt máy, liền tự động ngắt.

Nhà thôn trưởng có một chiếc điện thoại, nghiễm nhiên trở thành điện thoại công cộng của cả làng, bình thường luôn có người ở đó, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Trương Trì lại đánh số một lần nữa, vẫn chẳng ai nghe máy. Anh có một người chú ở thị trấn, có điện thoại, gọi tới nơi thì cuối cùng cũng có người nghe máy, là một phụ nữ, cô nói ông chú đang đi có việc, còn việc gì thì cô cũng không rõ lắm.

Xem ra hôm nay đúng là không thể liên lạc được rồi. Trương Trì thở dài, hy vọng dì cả sẽ không lo lắng quá mức. Cửa phòng tắm mở ra, Trương Trì chạy tới, Tang Minh đang mặc chiếc áo phông cùng quần ngủ của anh, nhưng tay chân lại có phần không biết để nơi đâu.

“Quần áo cậu mặc không hợp sao?” Hai người họ có cơ thể không khác nhau là mấy, hẳn nhiên là phải mặc vừa.

“Dù sao cũng có cảm giác hơi là lạ.” Vẻ mặt của Tang Minh chẳng rõ cảm xúc.

Trương Trì thở phào: “Chỉ là cậu chưa mặc quen thôi, quen rồi sẽ thoải mái lắm. Nào, tới đây, tôi sẽ chỉ cho cậu chỗ ngủ.”

Trong phòng ngủ chỉ có một chiếc giường, anh cũng không muốn phải nằm trên ghế sofa, thật may nhà Trương Trì có một chiếc giường xếp, liền trải ra bên cạnh, vừa khít.

“Chúng ta ngủ cùng một phòng sao?”

Miệng Tang Minh giật giật, Trương Trì rõ ràng nghe thấy được ba chữ “Chồng chưa cưới”, không nhịn được cười.

“Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì cậu sao?”

Mặt Tang Minh thoát cái ửng đỏ.

“Ngoan...” Trương Trì xoa đầu y, “Chuyện cậu lo lắng sẽ không xảy ra đâu.”

Tang Minh: “...”

3. Chương 3

Đêm nay Trương Trì ngủ không nổi. Trong mơ, bao ký ức từ quá khứ lại đua nhau hiện về, khiến anh cảm thấy bản thân chưa kịp thích ứng.

Nghe ông cụ trong thôn từng kể, quê Trương Trì có rất nhiều cây tang (cây dâu tằm), nhà nào cũng nuôi tằm để lấy lụa, chi trả cho cuộc sống hàng ngày. Không hiểu tại sao một ngày bên trên có chính sách mới, tất cả các cây tang bị thay thế bởi cây ăn quả, người dân phải bán hết nhộng đi, thực đáng tiếc vô cùng.

Tất cả các cây tang đều bị đốn gậy, chỉ có một gốc tang là được giữ lại. Đó là cái cây ngay bên cạnh Trương gia thôn, bên hồ nước trước cổng thôn, là một cây tang đại thụ. Cây này nghe nói đã rất nhiều năm tuổi, so với những cây tang khác thì to hơn rất nhiều, nhưng nửa thân lại ngã về phía hồ, các vòm lá đều là là trên mặt nước. Vì vậy họ cũng không thể đốn đi, đành giữ lại. Tới lập hạ, quả dâu tằm trên cây sẽ kết những chuỗi dâu tím hồng, là thứ đám trẻ con yêu thích nhất. Trương Trì khi bé là đại ca trong đám trẻ làng, thường xuyên rủ chúng ra cây tang hái dâu về ăn.

Trong mơ chính là hình ảnh khi nhỏ anh lợi dụng lúc mấy đứa kia không chú ý mà cuồn mát vài quả dâu. Anh cũng nhớ rõ, cạnh cây tang cổ thụ, nơi gần bờ nước, có một pho tượng đá. Cũng chắc biết nó đã ở đó được bao lâu, dung mạo mờ mờ, chỉ có thể ngờ ngờ phân biệt được là một người phụ nữ. Lúc đó, khi Trương Trì nhìn thấy pho tượng này, đột nhiên trong tâm trí liền toát ra một ý niệm, tượng đá này chắc chắn có linh tính.

Trong thôn ít nước, đa số trẻ em đều không biết bơi, leo lên cành cây ngã trên mặt hồ để hái dâu, đối với chúng quả thực là một ván cược vô cùng nguy hiểm. Phải có hai người trong Trương gia thôn đứng trông, tụi nhóc mới dám leo lên hái. Trương Trì so với những đứa trẻ khác lại có phần khác lạ. Trước khi trèo lên hái dâu, anh đã đến bên pho tượng, lấy bùn đắp lên một chòm đất, thế rồi cắm nhang, cung kính vái lạy. Khi có người hỏi vì sao lại làm thế, Trương Trì đáp, tượng đá này là tang thụ nương nương (quý bà cây tang), lão tang kia chính là bảo bối của bà tang, thế nên nếu muốn trèo lên hái quả, trước nhất phải nhận được sự đồng ý của bà tang.

Có vẻ như bởi trước đó đã có hai đứa bé vì xảy chân mà rơi xuống nước, do vậy nhóc nào tới đây cũng bắt đầu vái lạy bà tang. Trương Trì được thế thì vô cùng đắc ý, liền nói với những người khác rằng, nếu như thi thố mà không được khá, có thể tới đây vái lạy, tang thụ nương nương rất linh. Thế là bọn nhóc lại nô nức kéo nhau tới cầu xin bà tang đủ điều, đủ ước mong, đủ nguyện cầu.

Trương Trì mở bừng mắt, không hiểu vì sao tự nhiên lại nhớ tới chuyện trước kia. Giờ nghĩ lại anh ngày bé cũng quả thực vô địch, tất cả những gì anh nói thì đều là do bản thân dựng lên, thế rồi không ngờ về sau chính Trương Trì lại tin đó là sự thực, còn nhớ trước khi đi thi tốt nghiệp trung học, anh có tới đó vái một lần. Vậy mà một thời gian sau, lại chẳng thấy pho tượng kia đâu nữa, bao nhiêu kỷ niệm thời niên thiếu, cũng như thế dần nhạt phai.

“Trương Trì...”

Nghe thấy có người gọi mình, anh theo bản năng liền “ừ” một tiếng, đợi một lúc sau lại chẳng thấy y nói tiếp. Anh vịn tay nơi mép giường đứng lên, phát hiện Tang Minh căn bản vẫn chưa tỉnh, trong miệng lẩm bẩm như đang nói mơ.

“Cậu thật ngốc, sao trong mơ vẫn còn nhớ đến tôi?!” Trương Trì khe khẽ chọt chọt vào má mềm của y, khiến Tang Minh nhúm mày rồi tỉnh lại.

“A? Trương Trì sao tự nhiên người lại lớn thế này?” Về mặt Tang Minh như vừa phát hiện ra một đại lục mới.

“Nói cái gì vớ vẩn vậy? Rời giường, tôi dẫn cậu đi ăn điểm tâm, chút nữa tôi còn phải đi làm.”

“Đi làm?” Đôi mắt tuy tròn to nhưng nhân thần cũng rất mơ hồ.

“Đúng rồi, đi làm! Không làm việc thì làm gì có tiền mà nuôi cậu?” Trương Trì đột nhiên có cảm giác như mình đang nuôi một chú thú cưng.

Tang Minh vì thấy anh coi thường mình mà ra vẻ tức giận: “Bản quân có tay có chân, thừa sức tự nuôi mình!”

“Được rồi được rồi, tôi nuôi cậu trước, sau này đổi lại cậu nuôi tôi.” Trương Trì vốn muốn nói khi nào y hết bệnh thì hãy nuôi mình, thế nhưng nhìn khuôn mặt bực tức của y, anh cũng chẳng nỡ, thế nên đành nói dối Tang Minh. Vừa nghĩ tới việc liệu bệnh tình của em trai có chữa được không, hơn nữa cuối cùng Tang Minh cũng phải trở về quê, trong lòng Trương Trì liền có chút mất mát.

“Bản quân không biết làm mấy việc của loài người các người, cũng sẽ chẳng thể phù phép cho giấy thành vàng bạc, thế nhưng việc chân tay tuyệt đối không thể làm khó ta được, bản quân nghĩ làm vậy có thể kiếm ra tiền.” Về mặt y thành thật, là đang suy tính sau này sẽ như thế trang trải cuộc sống ra sao.

“Tốt nhất, chút nữa tôi sẽ tìm việc cho cậu, nào, tới đây, để tôi chỉ bàn chải và kem đánh răng cho.” Trương Trì cảm thấy tìm cho Tang Minh một công việc ở thành phố này đâu có dễ như ở quê, tìm ra một ông chủ mà không coi thường, không phân biệt đối xử với y cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Cho y ăn điểm tâm xong, anh giống như một bà lão cao tuổi mà nhắc đi nhắc lại, dặn dò Tang Minh nếu có chuyện gì thì liền gọi điện cho anh, thế rồi mới ba chân bốn cẳng chạy ra cửa.

4. Chương 4

Trương Trì có một người bạn làm cùng công ty là người địa phương tại thành phố C, gia đình sở hữu một hệ thống khám chữa bệnh cũng không tệ, anh định nhờ cậu ta mời bác sĩ về khám cho Tang Minh. Vị đồng nghiệp là một người vô cùng nhiệt tình, thế nhưng cũng có chút hiếu kỳ... Trương Trì vốn không muốn nói cho cậu ta cặn kẽ sự việc, nhưng cậu ta thì đâu chịu thua, thế là anh phải kể lại đầu đuôi câu chuyện, từ việc em trai anh hồi bé ra sao rồi sau này gặp lại như thế nào, tất cả đều nói hết.

Đồng nghiệp tỏ vẻ kinh ngạc: “Cậu chỉ vì y nói địa chỉ nhà cậu, nói y họ Trương, mà cậu để hẳn vào nhà cậu ở? Nếu là một tên lừa đảo thì sao? Không được, cậu mau về xem, trong nhà có bị cướp mất thứ gì không!”

Nếu Tiểu Minh là một kẻ lừa đảo, thì có lẽ là kẻ lừa đảo ngốc nghếch nhất trên thế giới, chẳng phải sao?

Trương Trì cười một cái, nói: “Tôi tin tưởng cậu ấy. Nếu như tin lầm người, đó là tôi ngu muội, cũng chẳng thể oán trách được ai.”

Đồng nghiệp ngẩn ngơ, trong miệng lẩm bẩm: “Không nghĩ trên người còn khí khái quân tử của cố nhân... Tôi giúp cậu hỏi chuyện gia, rồi mới tới phòng khám riêng nha!”

Xem ra chuyện khám bệnh coi như đã giải quyết xong, Trương Trì nhìn đồng hồ thì đã sắp tới giờ ăn trưa, gọi điện thoại kêu một phần KFC đưa về nhà. Vì anh sợ Tang Minh không biết cách trả tiền, do vậy đã trả trên web online, sau đó mới gọi điện về. Chuông điện thoại cứ vậy reo lên, nhưng không ai bắt máy. Trương

Trì bỗng lên cơn đau dạ dày, có chút nóng nẩy. 15 phút sau, người đưa hàng gọi điện cho anh, nói rằng nhấn chuông cửa mãi vẫn chẳng thấy ai ra mở, hỏi Trương Trì đang ở đâu. Anh không biết làm gì đành bảo người đưa hàng gửi đồ ăn bên chỗ bảo vệ, cũng thật may Trương Trì đã trả tiền rồi, bằng không sẽ rất phức tạp.

Thật là một đứa trẻ không khiến cho người khác an tâm mà! Chẳng biết giờ đã chạy đi nơi nào...

Anh thực có dũng khí muốn nghiêng răng nghiêng lợi mà khóa chặt Tang Minh, nhốt trong nhà. Buổi chiều anh có cuộc họp bàn với khách hàng, mà lần này là một vị khách cao cấp, do vậy chẳng thể lùi lịch hẹn. Thế nhưng bất luận thế nào cũng không được bỏ rơi em trai! Trương Trì không thể làm gì khác, đành giao việc này cho một đồng nghiệp, rồi lại phải xin lỗi đối phương vì chuyện cá nhân mà phải rời đi. Đồng nghiệp dĩ nhiên đồng ý, còn giám đốc Phương cũng tin tưởng Trương Trì, không gây rắc rối gì cho anh.

Kể qua loa một chút, thế rồi anh vội vã rời đi...

Trương Trì về tới nhà.

Trương Trì: “Cậu là một kẻ ngốc, nằm mơ mà vẫn còn nhớ tôi!”

Tang Minh: “Bản quân như vậy là có tình có nghĩa! Ngay cả trong mộng người cũng chẳng nhớ tới bản quân!”

Đồ ăn mà bảo vệ nhận hộ giờ đã nguội ngắt, anh lòng như lửa đốt mà về tới nhà, hoang mang không biết giờ Tang Minh đang ở đâu. Mở cửa, gian phòng so với lúc Trương Trì rời đi không khác biệt là mấy, duy chỉ có TV là mở, không phải là kênh truyền hình, mà là một màn hình xanh da trời trống trơn.

Anh nhú mào, tìm một vòng trong nhà, chỉ có cửa toilet là đang đóng, những nơi khác nhìn qua là biết không có ai. Trương Trì đưa tay ra, định mở cửa.

Bị khóa?

Anh khẽ gõ: “Tiểu Minh, cậu có ở bên trong không?”

“Trương... Trì...?” Thanh âm bên trong nhỏ nhẹ tựa một chú mèo con.

Anh thở phào nhẹ nhõm: “Cậu có khỏe không? Bụng khó chịu hả? Tôi gọi điện về mà sao cậu không bắt máy? Hay đã quên cách nghe điện thoại mất rồi?”

“Bản quân đâu có ngu?!” Tang Minh khịt mũi một cái, ngữ điệu có chút oan ức, “Sao người đã về rồi? Người... Người xem hộ ta ma tóc dài đã đi chưa.”

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Anh phải suy nghĩ kịch liệt, cuối cùng mới hiểu ra. Buổi sáng sau khi Trương Trì rời đi, Tang Minh tìm thấy chiếc CD khi trước anh mua về. Kỳ thực trong nhà có máy tính, thế nhưng bên trong lại có tài liệu công việc của Trương Trì, anh lại sợ Tang Minh không biết sử dụng máy tính, nên y đã đem CD ra xem giải sầu.

Tang Minh tìm nửa ngày, bỗng nhiên xuất hiện hai chữ “Ma tóc dài”. Y nhớ có lần Trương Trì nói người trên TV chỉ là giả, duy ma tóc dài là có thể bò ra (không hẳn vậy), liền hoan hỉ chọn chiếc CD này xem.

Chuyện sau đó cũng rất dễ hiểu. Tang Minh càng xem càng sợ, đang đoạn gay cấn, chuông điện thoại reo, đúng hơn là cuộc gọi của Trương Trì về nhà. Nhưng những ai xem qua “Thất Dạ Quái Đàm” (một bộ phim kinh dị của Trung Quốc – 7 đêm kinh hoàng) đều biết, bộ phim này sợ nhất đoạn có người gọi tới, nhất là khi ma tóc dài nhanh chóng bò ra ngoài. Thế là Tang Minh hú hét sợ hãi, khiếp đảm chạy thẳng vào toilet. Dù bản thân y từng nói, y thật ra sở hữu mười bảy, mười tám loại đòn thuật, có thể chạy trốn trong nháy mắt, vậy nhưng trong lúc hoảng loạn liền chẳng thể sử dụng được.

Tang Tiểu Minh đáng thương đang run cầm cập trong nhà vệ sinh, thì bỗng nhiên có tiếng chuông cửa. Không sai, chính là anh trai ship hàng, điều này khiến suy nghĩ ma tóc dài vẫn chưa rời đi của y càng chắc chắn, trong lòng thực khóe không ra nước mắt. Sau khi sợ hãi mới dụi đi một chút, y lại lo lắng ma tóc dài làm hỏng nội thất của Trương Trì, rồi lại lo ma tóc dài không may mở gas có thể biến thành cương thi. Do dự mãi, cuối cùng quyết định... Ở trong toilet khóa chặt, như vậy chắc khí gas cũng không bay vào được, phải không ta?

5. Chương 5

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Trương Trì trầm nghĩ, đúng là làm vậy không thể sống! Nếu không phải là anh nhiều lời nói một câu mà tóc dài có thể bò từ TV ra ngoài, Tang Minh cũng sẽ chẳng tò mò mà chạy đi xem “Thất Dạ Quái Đàm”, thế rồi gây ra sự tình như lúc này. Trương Trì nhìn khuôn mặt của y vẫn còn đang sợ sệt mà cười một tiếng, kéo đối phương lên salon. Anh định đem đồ ăn vào lò vi sóng quay nóng, rồi cả hai cùng ăn trưa.

“Đừng... Đừng... Cái này ăn vậy là ngon rồi!”

“Sao vậy? Cảm thấy mình chưa tích đủ công đức?” Trương Trì nhớ Tang Minh có nói y cảm thấy tội lỗi khi cứ ngồi không như vậy.

“Bản quân tu chân từng ấy năm vẫn không thành chính quả, có thể thấy rõ ràng rằng công đức vẫn chưa đủ.” Tang Minh nghiêm trang nói.

Trương Trì lắc đầu: “Lúc này cậu thật thông minh!”

“Bản quân luôn luôn thông minh!” Tang Minh chần chờ một chút, đột nhiên hỏi, “Người cứ thế này đi về, không ảnh hưởng gì tới công việc sao?”

Anh nhìn y, cười: “Không sao, đã giao cho đồng nghiệp rồi.”

“... Ta ...”

“Có chuyện gì sao?” Thấy Tang Minh như muốn nói rồi lại thôi, Trương Trì nhin không nổi mà có chút bận tâm, “Cần phải đầu lười?”

“Không phải! Ta vẫn không hiểu, ta phân vân, liệu có đúng hay không... Liệu việc ta tìm đến người là sai hay đúng?” Tang Minh có phần khó chịu, y còn hiểu quá sơ sài về thế giới loài người, dường như cái gì cũng vụng về chẳng giúp đỡ được Trương Trì, trái lại còn một mực gây phiền toái cho anh.

Em trai đương nhiên không nên một thân một mình tới tìm anh. Nhưng nếu đã tới, chẳng lẽ mình lại đuổi cậu em gốc nghiệt này, lặn lội từ xa tới đây về quê?”

Ánh mắt của anh trở nên nhu hòa, Trương Trì xoa xoa đầu Tang Minh: “Nói cái gì vậy? Nhà của tôi cũng là nhà của cậu, cứ an tâm mà ở đi!”

“Nhà? Ta cũng có nhà?” Trong tâm trí của Tang Minh, y không nhớ mình có một nơi gọi là nhà, lúc này Trương Trì dĩ nhiên đang nguyện ý, mong muốn cho y một mái ấm, y quả thực rất phấn chấn, “Trương Trì, người có thời gian để lấy ta về rồi sao?”

“Phốc!” Nước trong mũi anh phụt ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?” Tang Minh không hiểu.

“Cậu... Khụ khụ khụ... Khụ khụ...”

Tang Minh lại càng hoảng sợ, nhanh chóng vỗ lưng Trương Trì cho thuận khí. Anh khi này vẫn còn kinh động thì nay ý xấu bỗng nhiên lóe lên nơi ánh mắt, Trương Trì bất thành linh đến bên tai Tang Minh, thấp giọng nói: “Vậy cậu biết tân nương cần phải làm gì không?”

Trương Trì hài lòng chứng kiến đôi tai kia bỗng đỏ bừng.

Tuy rằng cảm nhận như trống ngực đập nhanh tới nỗi muốn nhảy ra ngoài, Tang Minh vẫn kiên trì nhìn chăm chăm Trương Trì: “Bản quân trên thông thiên văn dưới tường địa lý, chỉ là tân nương thôi mà, sao bản quân lại không biết!” Biểu hiện gắng-hết-sức-để-hung-hãn kia lại chẳng có chút uy lực dọa dẫm, trái lại khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ thương.

Thật muốn chết! Biểu cảm này của y cũng thực câu dẫn quá đi?

Trương Trì chợt lắc đầu thật mạnh, muốn đem cái ý niệm kỳ quái đó hất ra ngoài. Đương lúc nhất thời không nghĩ ra điều gì, liền nói đại, “Ăn xong rồi sao? Ăn xong rồi chúng ta ra ngoài mua chút đồ, nhà thêm người mới cũng nên bổ sung đồ ăn chút.” Trương Trì dừng cảm lái sang chuyện khác.

Tang Minh bày tỏ ý bản thân đã ăn xong rồi. Y có phần ảm ức, lại chẳng thể nói ra lời, không thể làm gì khác ngoài việc rửa bát rồi cùng anh ra ngoài.

Cả buổi chiều được nghỉ vì vậy Trương Trì dự định sẽ dành thời gian này dân Tang Minh đi mua vài bộ quần áo. Bộ cổ phục của Tang Minh vẫn còn đang phơi nắng trên ban công, trừ bộ đó ra thì không còn bất cứ thứ gì để mặc. Bởi sắc đẹp của “em trai” y quá xuất sắc, Trương Trì lần đầu cảm nhận được sự nhiệt tình chưa từng có của nữ nhân viên.

Tang Minh mặc thứ gì cũng đều không cảm thấy thoải mái, thế nhưng dưới ánh mắt của Trương Trì thì y mặc gì cũng đẹp, quả thực có thể đi làm người mẫu. Thế nhưng khí chất hoài cổ của y khi khoác lên trang phục hiện đại, lại có điều gì đó không hợp lý, mà không hợp ở điểm nào thì lại chẳng thể diễn tả.

“Cậu thực sự như tiên giáng trần, mặc những đồ này đều không hợp, bạn tôi có một cửa hàng bán Hán phục thủ công, liệu có muốn đi mua không?” Khi đợi nữ nhân viên tính tiền, Trương Trì nhin không nổi, nói.

Đúng rồi, khi Tang Minh khoác lên bộ trang phục cổ trang đó, thực toát lên tiên khí, khiến cho y khác biệt hoàn toàn. Trương Trì bình tĩnh.

Tang Minh lại mất hứng: “Cái gì mà tiên giáng trần hả? Bản quân không muốn bị giáng chức! Bản quân chưa tích đủ công đức!”

Nhân viên nữ: “?”

Để tránh Tang Minh càng nói càng thu hút được sự hiếu kỳ của người khác, Trương Trì vội vã lấy hóa đơn, rồi kéo Tang Minh đi.

“Cho cậu!” Trương Trì mua một cây kem rồi đưa cho Tang Minh, sự chú ý của y liền dời sang cây kem. Trương Trì lúc này nghĩ, việc y đòi lấy chồng, thật ra không phải là bởi đầu óc có chút vấn đề, cùng Tang Minh sống càng lâu, y lại càng cảm thấy Tang Minh là một đứa trẻ bình thường, không nên bị phân biệt đối xử.

“Ăn ngon thật! Không biết đây là mùi vị của cái gì...” Tang Minh ăn xong kem, hận chẳng thể đưa tay lên liếm thêm một lần nữa.

Trương Trì xoa đầu y: “Lần sau sẽ mua cho cậu vị khác. Đi thôi, chúng ta mua chút đồ ăn về nhà!”

“Ừm, được!”

Thân là đàn ông độc thân, khả năng mua đồ ăn của Trương Trì rất kém, chỉ biết tới vài kệ rau trong siêu thị, hơn nữa đồ hư cũng chẳng biết làm gì, đành chỉ phó mặc cho ông trời. Ngoài ra, Trương Trì đoán, Tang Minh ở phương diện này dường như có thiên phú.

Tang Minh không chỉ liếc mắt qua là nhìn ra rau còn tươi hay không, ngay cả chọn trái cây cũng rất tốt nữa. Y thậm chí còn có thể nhìn ra rau nào sử dụng thuốc trừ sâu, rau nào sử dụng phân hóa học, rau nào bị tiêm vào thứ chấn kích thích tăng trưởng không tên. Bởi vì mỗi lần “giám định” xong, Tang Minh sẽ thông báo kết quả cho Trương Trì, vậy nên sau khi rời khỏi hàng rau, phía sau đã có một hàng dài các bác gái chăm chú lắng nghe.

“Chàng trai trẻ, bây giờ quả thực phải mua thức ăn ít hẩn đi rồi.” Một bác gái cảm khái, vừa nhìn Tang Minh lại vừa đặt cây súp táo về chỗ cũ, cầm lấy một chuỗi hương tiêu mà y nói là rất ngọt, ăn hẩn rất ngon.

Tang Minh trên mặt không khỏi có chút đắc ý.

Trương Trì cười cười, tiến tới kề tai Tang Minh nói nhỏ: “Rau cũng có, thịt cũng có, đồ ăn vặt cũng có, đã đầy đủ cả, chỉ còn thiếu đồ dùng hàng ngày thôi!”

“Ừ...” Tang Minh cúi đầu, mạnh mẽ đẩy xe hàng đi.

Thế rồi họ mua thêm một đồng vật dụng hàng ngày, có những thứ chỉ dùng mấy ngày, không khỏi đáng tiếc, Trương Trì lại không chút do dự bỏ tiền mua. Hiện tại anh không muốn đưa y về nhà, bởi lẽ anh muốn trị bệnh cho Tang Minh đầu vào đó, rồi chuyện sau này sẽ bàn sau.

Thanh toán xong, Tang Minh cẩn thận cất hóa đơn dài ngoằng vào túi, Trương Trì hỏi y lấy về để làm gì.

“Ta phải về nhà tính lại một lần nữa, để xem phải kiếm bao nhiêu tiền mới đủ nuôi người!” Tang Minh nói trả lời anh, chiếc răng khểnh duyên dáng lộ ra theo nụ cười.

6. Chương 6

Tiệc tùng ba ngày ba đêm, ông chú ở quê cuối cùng cũng chịu phản hồi lại cho Trương Trì. Ra ngoài uống rượu mừng cháu trai, thông báo với anh rằng, vì đường dây điện thoại bị ngắt, đang trong quá trình tu sửa, còn sửa mất bao lâu thì ông cũng không biết. Ông hỏi Trương Trì có việc gì gấp sao, ông cũng đang chuẩn bị trên đường về thăm cha mẹ.

Anh đem chuyện của Tang Minh ra kể, nhờ ông chuyển lời cho dì cả không cần phải lo lắng, Trương Trì sẽ đưa em trai đi xem bệnh, rồi có thể còn kiếm cho y một công việc tại thành phố C nữa. Ông chú nghe xong thì kinh ngạc vô cùng, không nghĩ rằng một kẻ ngốc như vậy lại có thể chạy xa như thế, xong cũng như mèo mù vớ cá rán mà thôi! Ông hứa sẽ chuyển lời của anh tới dì cả, hơn nữa còn thay mặt dì cả cảm ơn Trương Trì.

Chuyện ở quê coi như đã xong, đồng thời chuyện sắp xếp buổi khám cho Tang Minh cũng đã hòm hòm, thế nhưng anh chưa kịp đưa y đi khám, bản thân đã ngã bệnh.

Trương Trì hiểu nếu gọi đây là bệnh thì thực có phần khoa trương, bởi lẽ cũng chỉ là dạ dày lên cơn đau nhức. Thực ra từ trước anh vốn đã mắc tiểu sử bệnh dạ dày, thế nhưng từ khi y về đây ở với Trương Trì, ăn ngày ba bữa, thực cũng quy củ hơn rất nhiều, thế nhưng hôm nay từ sáng tới tối chạy đôn chạy đáo, ăn uống cũng chưa ra đâu với đâu, nay mọi việc cũng coi như được giải quyết, đứng một chỗ ngắm Tang Minh xem tí vi, dạ dày liên lập tức thừa thời cơ nổi dậy biểu tình.

“Người bị sao vậy?” Tang Minh thấy khuôn mặt Trương Trì đột nhiên tái xanh mà hoảng sợ.

“Không sao... Dạ dày... Có chút đau... Tôi đi uống viên thuốc đã.” Trương Trì giật giật người nhưng lại không thể đứng lên, cả cơ thể ghì xuống sofa mà dạ dày đau âm ỉ.

“Người bị bệnh!” Tang Minh nóng nảy, đổ mắt lao tới xé áo quần anh, “Mau cho bản quân xem!”

Trương Trì đỏ khóc đỏ cười, đau dạ dày là đau từ bên trong, làm sao có thể cho y xem được chứ, Tang Minh rốt cuộc làm vậy cũng chỉ là vì muốn xé áo anh! Đã từng nghe qua khi người đau dạ dày lên cơn đau, mau chóng đưa cho họ một túi chườm ấm, còn về vụ xé quần xé áo, Tang Minh phải nhận của anh một lạy!

“Ngoan, lấy cho tôi cái túi chườm, trong ngăn kéo...” Trương Trì còn chưa nói hết, tay của y đã sờ tới bụng anh. Bàn tay của thanh niên ấm áp, khi tiếp xúc với da thịt tạo nên một cảm giác dễ chịu lạ thường.

Trương Trì trợn to hai mắt: “Cậu làm gì thế...?” Tang Minh vẫn tiếp tục sờ.

“Đừng nhúc nhích!” Y hầm hờ trừng anh, “Để bản quân sờ là tốt chứ chẳng thiệt đâu. Người rốt cuộc là đau ở chỗ nào?”

Đại khái là bởi biểu tình nghiêm túc thái quá của y, Trương Trì không biết làm gì khác đành phải buông tay ra, mặc cho Tang Minh tùy ý sờ lên. Thế nhưng tay y sờ qua đúng thực là không đau, bàn tay ấm áp đi qua chỗ nào liền để lại cảm giác thư thích, giống như cơn đau dạ dày kia thậm chí chưa bao giờ tới.

Y còn đang bận sờ đông sờ tây, Trương Trì đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng. Thanh niên xinh đẹp vừa nhảy qua ngồi lên người anh, ánh mắt chuyên chú nhìn xuống dưới. Khoảng cách giữa hai người họ thực sự rất gần, gần tới mức có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương. Từ góc độ này mà nói, khuôn mặt của Tang Minh đẹp tuyệt sắc, bỗng nhiên đốt lên trong lòng anh một ngọn lửa, khiến Trương Trì lúng túng cười cười: “Tôi đã cảm thấy khá hơn nhiều rồi, cậu đi xuống trước, lấy cho tôi cốc nước nóng.” Anh cũng không muốn bị y phát giác ra nét dị thường này.

“Ừ.” Trên trán y rỉ ra một vài giọt mồ hôi, y chậm rãi đứng lên, từng bước từng bước tới phòng bếp rót nước cho Trương Trì.

Cả tối hôm nay Tang Minh đặc biệt trầm lặng, bất quá trong lòng anh đang vướng bận tâm tư của riêng mình, nên mới không để ý đến y! Mãi tới khi hai người chúc nhau ngủ ngon, Trương Trì nằm trên giường, lại không sao ngủ nổi.

Bản thân mình thực sự như vậy sao? Từ trước tới nay đã có khuynh hướng này, chỉ là không phát hiện? Chẳng nhẽ lại nói thẳng ra nguyên nhân từ trước tới nay chưa hề có bạn gái, vì anh là gay? Hay là anh cũng có cảm giác với... Tang Minh?

Nhưng dù sao anh và y cũng là họ hàng, hai nam nhân cùng họ với nhau mà làm đám cưới cũng thực phiền phức, nhưng cũng đâu phải Trương Trì lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm vậy!? Sâu thẳm nơi tâm khảm anh đang tranh đấu dữ dội, một bên tà ác thì thầm lên tiếng, y tự tìm tới anh, nói muốn gả cho anh cũng là Tang Minh tự nguyện, thế nhưng bên chính nghĩa ngay lập tức vùng dậy, phê phán tư tưởng xấu xa, tàn ác đầy mình. Y ngây thơ như thế, vốn chẳng hiểu chuyện, nói muốn gả cho anh cũng chỉ là nói đùa, lẽ nào Trương Trì không hiểu sao?

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Bệnh thì phải đi khám, nếu sau này có thể kiểm được cho Tang Minh một công việc cũng thật tốt. Đây không phải xuất phát từ tư lợi, mà là vì Tang Minh rất được. Còn những chuyện khác... Trương Trì thở dài, quyết định cứ cho vào tay Tang Minh.

Anh hiểu chuyện này là chuyện nghiêm túc, không thể làm bừa. Trước đây Trương Trì luôn ở thế chủ động, nay quay qua bị động thực sự không quen, thế nhưng anh tôn trọng sự lựa chọn của y. Dù cho Tang Minh thường bị người khác cho là kẻ ngốc, thế nhưng trước sau như một, anh nghĩ y có quyền được tự quyết định cuộc đời mình.

Bên tai bỗng nhiên truyền tới một âm thanh, như là tiếng nén đau. Trương Trì cả kinh, từ giường xếp nhảy dựng lên, Tang Minh từ nãy tới giờ đều ngủ say, có chuyện gì không ổn rồi?

Trương Trì đi tới bên giường y, mở đèn ngủ. Trên mặt y lấm tấm mồ hôi, vùng xung quanh lông mày cau lại, người vẫn đang ngủ. Y không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ, như đang phải chịu đựng điều gì đau đớn lắm.

“Cậu sao vậy? Thấy ác mộng sao?” Trương Trì khẽ vỗ lên má Tang Minh, giúp đối phương tỉnh lại.

“Đau quá... Đau quá...” Vừa tỉnh lại, còn có chút mê man, Tang Minh nắm lấy tay anh như nắm tay người vừa giúp y thoát chết.

“Đau ở đâu? Mau nói cho tôi biết, cậu khó chịu ở chỗ nào?” Trương Trì khẩn trương hỏi. Thanh niên kia trái lại khuôn mặt lại ửng hồng, anh đưa tay ra thử, không nóng.

“Trương Trì?” Tang Minh cuối cùng cũng nhận ra người trước mắt là ai, y dụi dụi, “Sau người giờ này vẫn chưa đi ngủ?”

“Tại cậu ngủ không được, cứ liên tục kêu đau. Nói cho tôi biết, đau ở chỗ nào, tôi dẫn cậu đi khám!”

“Đây còn không phải là do người!” Tang Minh nói xong hơi sững sờ, có chút ảo não chẳng thể nói ra. Y giờ tay lên tắt đèn, nói với đối phương: “Không cần lo lắng, bản quân không sao, ngủ một chút là ổn thôi. Bản quân sở dĩ đã chuyển bệnh đau dạ dày của người lên người bản quân, thế nhưng ta da dày thịt béo, chỉ đau một lúc rồi thôi, không cần phải đi khám bác sĩ.”

“Cái gì? Chuyện này cũng có thể làm được sao?”

“Người rốt cuộc có ngủ hay không?”

“Ngủ, ngủ. Ngủ ngon!” Liếc qua, xác nhận Tang Minh không có chuyện gì, Trương Trì thật nhanh hôn lên trán y, rồi bế y về giường xếp.

Tang Minh ngây người, trong bóng đêm sững sờ một hồi lâu, chẳng hay mình bị thế là thiệt hay hại, còn người kia thì đã nhanh chóng thiếp đi.

7. Chương 7

Trương Trì lại nằm mơ.

Đứa bé Trương Trì lại mon men tới cây tang hái trộm, trong tay nắm một cành cây sai trĩu quả. Dưới tán cây, đứa trẻ cùng đi với anh lom lom nhìn lên, nửa thích thú, nửa lo lắng. Trương Trì thì cười đến là vui vẻ, thỉnh thoảng lại ném xuống vài quả dâu, cả ngón tay lẫn khế miệng đều vương chất lỏng màu hồng tím.

Đột nhiên dưới tán cây trở nên hỗn loạn, lũ trẻ lân cận phát hiện ra hành vi “ăn cắp” của bọn Trương Trì, quyết lao tới bảo vệ “báu vật quốc gia”. Anh có chút nóng nảy, thiết nghĩ với lực lượng hiện tại đánh sẽ không thắng nổi, do vậy liền mau chóng nhảy xuống chạy trốn. Anh ba chân bốn cẳng lao xuống từ cành cây, thế nhưng Trương Trì lại trượt chân một phát.

Trời đất quay cuồng!

Bầu trời vốn trong veo nay trở nên dị dạng, hai bên tai ừ ừ khi nước trào vào, Trương Trì hiểu rõ hơn ai hết tình cảnh hiện tại của bản thân, anh đã hoảng loạn tới cực điểm.

Hầu như đứa trẻ nào trong làng cũng đều không biết bơi, thấy Trương Trì bị rơi xuống nước, tất cả những gì chúng có thể làm là đứng bên bờ hô to chờ người lớn tới giúp, lại chẳng thể lao xuống cứu Trương Trì. Đứa nào thông minh sẽ chạy đi gọi người lớn trong làng, còn đứa nào yếu đuối nhất gan thì chỉ biết khóc rống lên, bỗng nhiên, Trương Trì nhìn thấy đứa bạn tốt của mình quỵ sụp xuống trước pho tượng bên cây tang.

“Tang Thụ Nương Nương, Tang Thụ Nương Nương, cầu ngài hãy mau cứu Trương Trì! Chỉ cần ngài cứu Trương Trì, nó mỗi ngày cũng sẽ tới đây phục vụ người! À không, nó sẽ cưới luôn người về nhà!”

Đây là cái kiểu cầu nguyện gì vậy? Anh còn đang trong tình thế nguy hiểm cũng muốn thổ huyết.

Ý thức của Trương Trì ngày càng mơ hồ, tay chân như kiệt sức, cơ thể anh chìm dần xuống. Mình sẽ không chết chứ? Anh nghĩ, bỗng nhiên có thứ gì đó luồn qua hai cánh tay, như xuyên qua thân thể anh, Trương Trì không tự chủ đuối người thẳng đuột. Cả chân và tay bỗng như được ai đó kéo lên, sau một đợt giằng co, thân thể Trương Trì cuối cùng cũng nổi lên mặt nước, trôi dạt vào bờ.

“...” Có ai đó ghé vào tai anh nói điều gì đó, vậy nhưng quá nhỏ nên Trương Trì nghe không rõ. Anh muốn quay đầu lại nhìn, nhưng mắt vẫn còn đầy nước nên mọi thứ đều mờ lung chẳng rõ.

Rốt cuộc là thứ gì?

Bỗng nhiên tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên, Trương Trì sững sốt tỉnh lại, vài giây sau mới ý thức được đây chỉ là một giấc mơ. Nói là nằm mơ, thế nhưng đúng hơn là chuyện ngày bé anh đã từng trải qua, chỉ là lúc đó những lời nguyện cầu của bạn anh, anh không hề hay biết, sau này mới nghe kể lại.

Cũng chẳng hay thế nào mà Trương Trì không biết bơi lại có thể vùng vẫy mà ngoi lên bờ. Nhiều người nói tìm thấy anh dạt bên bờ cỏ nơi hạ nguồn, ai ai cũng bảo mạng Trương Trì lớn, âu cũng là nhờ phúc của Tang Thụ Nương Nương.

“Tang Thụ Nương Nương, cảm ơn người đã cứu ta. Người yêu tâm! Chờ khi ta lớn, ta nhất định sẽ cưới người về nhà, mỗi ngày cũng đều cho người ăn ngon, tuyệt đối sẽ không làm người nửa phần u uất!”

Vào thời điểm đó, Trương Trì tin chắc rằng đó là do Tang Thụ Nương Nương đã cứu anh, sở dĩ đó là lý do tại sao anh lại thoát chết nhiều lần. Sau đó không lâu, người nhà Trương Trì sử dụng quan hệ mà đưa anh tới một trường học trong trấn dự thính, mỗi tháng được về nhà một lần. Rồi một thời gian sau, Trương Trì thi đỗ cao trung, thời gian về nhà càng ít đi. Mãi cho tới trước khi vào cao đẳng, anh mới có cơ hội gặp lại cây tang và pho tượng bên cạnh, thứ mà anh gọi là Tang Thụ Nương Nương.

Nói tới cũng lạ, mặc dù đã rất trưởng thành, thế nhưng niềm tin của Trương Trì đối với Tang Thụ Nương Nương vẫn rất mãnh liệt. Thế nhưng một lần kia, anh đứng trước tượng đá, để ý thấy một góc của tượng đã vỡ mẻ, chắc là vết tích của thời gian, bỗng nhiên khi đó, trong Trương Trì lại nổi lên thứ cảm giác, tựa như từ này về sau sẽ chẳng còn được gặp lại tượng đá này nữa.

Có lẽ bởi khi đó, bản thân đã chính thức trưởng thành! Trương Trì không khỏi cảm khái, người trưởng thành và đứa trẻ khi xưa, suy cho cùng cũng khác nhau ở chỗ, niềm tin của bản thân họ vào thần thoại, cổ tích.

Anh đứng lên, sau khi vệ sinh cá nhân, trở lại liền kéo Tang Minh dậy. Y thực như một đứa con nít! Chỉ cần khám bệnh ổn thỏa liền có thể rời đi. Anh nhìn Tang Minh sau khi nỗ lực đánh răng rửa mặt trở lại, rồi đổi chiếc áo in hình con khỉ nhỏ bằng một chiếc áo phong trắng tinh. Hừm, Tang Minh về khoản ăn mặc cũng thật nhanh trí!

Hôm nay lúc ra cửa, lại gặp ông lão bán dâu tằm, cũng chẳng biết có phải ông lão hôm trước hay không.

“A, đúng rồi! Người thích ăn dâu!” Tang Minh đột nhiên bùng tỉnh kêu lên.

Trương Trì: “?!”

Biểu hiện của mình rõ ràng tới vậy sao? Trước đây còn được bảo bản thân có một cái mặt lạnh, tuyệt nhiên không khiến người khác nhìn thấu suy tư, vậy mà người này trong chớp lát đã đoán được!

“Người cứ đi làm đi, lúc về ta sẽ mua những quả dâu mới nhất, tươi nhất cho người ăn!” Tang Minh thập phần đặc ý, nắm lấy tay Trương Trì nói.

Đầu ngón tay bỗng truyền tới một dòng điện, trong lòng anh chợt trở nên yếu mềm.

“Tôi đi đây!” Trương Trì xoa xoa đầu Tang Minh, “Cậu ở nhà cẩn thận một chút, nhớ đóng cửa, nếu thấy ma nữ liền lập tức đổi kênh.”

“Bản quân sao phải sợ, kẻ phải sợ chính là nữ quỷ đó!”

“Ha ha ha ha ha...”

8. Chương 8

Khi đi, Trương Trì có để lại năm trăm đồng tiền tiêu vặt, lúc về, nhìn thấy trên bàn trà có một đĩa dâu tằm, anh tự cho là Tang Minh mua.

“Ngọt thật! Bao nhiêu tiền một cân?”

“Không lấy tiền, bản quân đây mời người!”

Trương Trì bật cười, tiểu tử phá hoại này còn giả bộ giàu có!

“Được, vậy thì cảm ơn cậu!” Anh tiến tới, hôn nhẹ lên má Tang Minh.

Tang Minh thoáng cái đã đỏ mặt: “Trương Trì, người.. Người...”

“Làm sao vậy? Đây là quà tạ lễ, cảm ơn cậu đã mời tôi ăn dâu.” Về mặt anh đặc biệt vô tội.

“... Không có gì.” Tang Minh quay đầu lại, hai mắt dán chặt vào màn hình TV.

Dâu Tang Minh “mua” quả thực hơi nhiều, cứ thế này Trương Trì nghĩ sẽ hỏng hết. Nghĩ mãi Trương Trì mới quyết định mang số dâu thừa tới công ty chia cho mọi người. Đường nhiên, quả nào quả nấy đều được mọi người hoan nghênh đón nhận, tới trưa, môi ai cũng đỏ.

Chiều nay cuộc họp với khách hàng kết thúc sớm, anh cho phép bản thân về nhà trước giờ tan tầm. Kể từ khi Tang Minh bước vào cuộc đời anh, nó đã đa dạng hơn rất nhiều, chứ chẳng còn hai chữ “công tác” khi xưa.

“Trương Trì, có đúng hôm nay người đã đem bốn mạng quả của ta cho người khác ăn?”

“Hà?”

“Đừng có vờ vịt... Người... sao người có thể làm vậy!” Tang Minh tức giận.

Y không nghĩ Trương Trì có thể làm chuyện này. Bốn mạng quả, y đều có thể cảm ứng được, nếu bị người khác ăn, lập tức liền phát hiện ra ngay. Đáp ứng yêu cầu của Trương Trì, Tang Minh lại chẳng thể ra khỏi

nhà, buồn bã cả ngày. Nay khi anh trở về, mới chợt nhận ra bản thân có thể gọi điện thoại cho Trương Trì, trong thâm tâm lại càng sầu não.”

Đây là thứ quả y đã cất giữ rất nhiều năm nơi Quan Âm Bồ Tát Dương Chi Cam Lộ, phỏng chừng nếu Trương Trì ăn hết, bệnh đau dạ dày sẽ khỏi hẳn, mà còn có thể kéo dài tuổi thọ hơn. Hiện tại bao nhiêu công sức của y, đều bị anh đem đi cho người khác.

“Dâu có rất nhiều mà, hơn nữa để lâu dễ hỏng, tôi mang một nửa tới cho đồng nghiệp. Không phải tôi đã để lại một nửa rồi sao? Cậu muốn ăn thì lần sau có thể mua thêm mà.” Trương Trì vừa buồn cười, vừa giận, không nghĩ Tang Minh chỉ vì chuyện này mà phát hỏa, cần phải đặc biệt dỗ dành. Từ trước tới nay, anh không hề biết Tang Minh cũng thích ăn dâu đó nha!

“Người bị sao vậy? Người có biệt số dâu đó quý tới mức nào không? Đã thế, lần sau còn đau bụng nữa ta sẽ không thèm quan tâm luôn!”

“Cái gì? Trẻ con hẹp hòi như vậy người ta sẽ không thích đâu!”

“Người mới keo kiệt! Cả nhà người đều keo kiệt!” Tang Minh chạy vào phòng ngủ, đóng cửa cái “rầm”.

Mất anh giật giật, không hiểu tại sao hôm nay y lại hẹp hòi tới vậy? Trương Trì đợi một hồi rồi mới gõ cửa, nhưng Tang Minh vẫn chẳng thèm để ý tới anh. Mãi cho tới bữa cơm tối, anh liền đánh bạo mở cửa, thấy khóe mắt y hồng hồng, chắc hẳn khi nãy đã khóc. Tim anh mềm nhũn, lúc này chỉ biết một mực dỗ dành y.

“Ngày mai cuối tuần, tôi đưa cậu đi chơi nhé?”

“Không đi!”

“Một mình ở nhà, không buồn sao?”

“...”

“Tôi dẫn cậu đi chơi công viên!”

“Không đi!”

“Viện hải dương học thì sao?”

“Không nốt!”

“Nghe nói ở công viên có nhiều giống lan quý, cậu có muốn xem không? Mà còn có nhiều giống cây lạ lắm đó!”

Biểu tình của y có phần buông lỏng, nhưng vẫn không nhin được mà oán giận: “Tại sao người có thể đem dâu của ta cho người khác ăn chứ!”

“Đúng là tôi đã sai, lẽ ra tôi nên hỏi ý kiến cậu trước.” Trương Trì thành thực xin lỗi.

“Những quả khác thì chẳng sau, thế nhưng mấy quả này... Thôi bỏ đi! Hôm nay dạ dày người còn đau không?”

“Không đau. Chẳng phải cơn đau đã truyền qua người cậu rồi sao? Sau này tôi sẽ ăn cơm thật ngon, bằng không chuyển qua người cậu, dù dạ dày có thể không đau nữa, vậy nhưng trong ngực lại nhói đau!”

Tang Minh đỏ mặt. Y nghĩ dù sao anh cũng để lại một nửa, nếu ăn hết chắc vẫn có thể chữa khỏi bệnh đau dạ dày.

“Ta cũng có lỗi, đáng lẽ không nên nổi giận với người.” Y có chút ngượng ngùng, len lén nhìn sắc mặt cậu Trương Trì, lại thấy đối phương cũng đang chăm chú nhìn mình, không khỏi miệng khô lưỡi khô.

“Vậy, mai chúng ta đi vườn bách thảo nhé?”

“Được!”

9. Chương 9

Đầu hạ, vườn cây không được tính là quá nóng. Bởi lá sum xuê, nơi đầu cũng có bóng mát, nhiều người thường nương theo tán lá mà trú nắng.

Trương Trì một tay nắm lấy tay Tang Minh, tay kia xách một túi đồ ăn vặt khổng lồ, anh dự định sẽ tìm một nơi cùng Tang Minh ăn trưa, hay nhất lại là cái bầu không khí lãng mạn mà vắng lặng này. Tang Minh mặc dù trên mặt có đôi chút không được tự nhiên, vậy nhưng cũng chẳng muốn buông tay anh ra, điều này khiến cho Trương Trì như được cổ vũ tinh thần.

“Cây này thật sự rất lâu đời nha! Nếu sử dụng làm dược liệu thì quả là tuyệt hảo!” Y cứ vậy tấm tắc nhận xét mấy thân cây ven đường, hết như khi xưa y giảng giải về mặt lợi, hại của mấy thứ thực phẩm trong siêu thị vậy.

Trương Trì không khỏi mỉm cười, cũng chẳng hay là do sinh sống tại miền quê xa xôi, Tang Minh ở phương diện này lại đặc biệt uyên bác, hay tương lai có thể kiếm tìm cho y một công việc có liên quan tới lĩnh vực này?

Từng bước từng bước đi qua các loài thực vật khác nhau, trong lòng Tang Minh bây giờ lại hân hoan khó tả. Y đã lâu rồi không thấy được nhiều giống loài đa dạng như vậy ở cùng một chỗ, tuy rằng những thực vật này đại thể không có linh tính, thế nhưng thấy Tang Minh, chúng vẫn như lộ ra một phần kính ngưỡng ái mộ sâu đậm, khiến y vô cùng đắc ý.

Bản quân như vậy cũng coi như đã sắp công đức viên mãn rồi! Haha, Tang Minh chi Thần!

Trương Trì quyết định chọn địa điểm ăn trưa là dưới một gốc anh đào. Vườn cây có diện tích vô cùng lớn, mặc dù ngày cuối tuần du khách tới tham quan không ít, vậy nhưng phân tán đi tứ phương, bọn họ vẫn có thể tìm được một góc mà không ai chú ý tới. Đầu hạ, hoa đào đã rơi hơn nửa, những cánh đào rơi nơi gốc cây lại mang một vẻ đẹp khinh bạc tới lạ thường. Trương Trì bắt đầu mở hộp cơm trưa, lấy đĩa, thìa xếp ra phẩm. Cùng lúc đó, anh ngẩng đầu, quay sang bên cạnh, phát hiện Tang Minh đang nghiêng đầu, gần như tựa lên vai mình mà chớp mắt. Vài lá đào vừa rơi cành vẫn còn lưu luyến trên người y, chẳng chịu rơi xuống.

Anh bị mê hoặc, tiến tới, khi môi hai người chỉ còn cách nhau vài xăng-ti-mét, Trương Trì chợt ngừng lại, anh dẫn đo.

Nên hay không nên hôn?

“Ừm?” Tang Minh bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Anh còn chưa kịp thu lại thế ngồi ban nãy, hai mặt san sát chạm khẽ, cả hai bất giác có chút xấu hổ mà quay mặt đi. Cuối cùng vẫn là Trương Trì đằng hắng một tiếng, ý nói Tang Minh có thể ăn trưa được rồi.

“Cái đó...”

“Ừ?”

“Lần sau.. tìm chỗ khác đi!” Tang Minh thân là thần tiên, nay lại bị một tên người phàm hôn lên, thực sự có chút bẽ mặt nha!

“Lần sau cái gì?” Trương Trì có chút nghi hoặc.

“Lần sau người hôn bản quân!” Tang Minh nói xong, ánh mắt liền rời qua chỗ khác.

“Đi chỗ khác hôn? Tại sao?”

“Ở đây sẽ bị nhìn thấy...”

Trương Trì bình tĩnh, đương nhiên Tang Minh vẫn muốn giữ hình tượng “Quang huy vĩ đại” trước mặt người khác, do vậy anh kết luận, tóm lại cũng không phải là y không thích anh hôn, chỉ là không muốn bị người khác nhìn thấy, dù chốn này thực tĩnh mịch, nhưng nói gì thì nói, khả năng bị người khác bắt gặp là vẫn có. Tuy rằng khi nãy cũng chỉ là chuyện phát sinh ngoài ý muốn, vậy nhưng Trương Trì lại thấy tương lai phía trước thực sáng lạn!

“Được, lần sau sẽ đổi địa điểm.”

Vành tai Tang Minh chợt ửng đỏ, “Ăn xong đi xem hoa lan chứ?” Y cứng rắn đổi đề tài.

“Ăn xong sẽ đi luôn.”

Vườn cây hoa lan quả thực vô cùng nổi danh, ở đây không chỉ hội tụ các giống hoa trong nước, mà còn rất nhiều những chủng quý hiếm khác được người buôn khắp nơi trên thế giới đem về. Tất cả các cây hoa lan đều được đặt trong phòng, các du khách tham quan có thể nhìn qua tấm kính trong suốt. Từ ngoài vào trong là một hành lang dài uốn lượn, nơi du khách sẽ được tìm hiểu và quan sát quá trình sinh trưởng của hoa lan.

Trương Trì lần đầu tiên mới biết hoa lan lại có nhiều chủng loại tới vậy. Anh thấy thích thú vô cùng, thế nhưng Tang Minh đối với chuyện này lại có phần không được hứng thú. “Đây cũng chỉ là mấy thứ kỳ quái loài người nghĩ ra mà thôi.” Y nói với Trương Trì.

Thế nhưng khi đã vào bên trong rồi, Tang Minh lại đặc biệt hưng phấn.

“Những loài lan nuôi này thực sự cũng không tệ nha.”

“Cây hoa lan là một loài có linh tính, bất quá mỗi ngày lại rụng một lần, linh tính sẽ càng ngày càng yếu, tiếp đó linh tính vì khô kiệt mà chết đi.”

“Vì thế chúng cần nhân khí để bổ sung. Nơi đây hoa nào cũng đều duy trì linh tính, có thể thấy chủ nhân của chúng chăm chút rất kỹ càng.”

“Người nhìn thử một chậu đi. Nó năm nay rõ ràng không nên nở hoa, vậy mà đơn giản là muốn cho chủ nhân được vui vẻ, cho nên mới ra sức khai hoa.”

“Còn những cây từ nơi khác đưa đến, dù có phần chẳng đáng nhưng vẫn là cảm kích sự chăm sóc của chủ nhân mới, mà trong một năm đã nguyện ý nở hoa.”

Tang Minh nói liên miên một hồi không nghỉ. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, giọng nói của y lại nhỏ, cứ quanh quẩn nơi lỗ tai Trương Trì. Anh quả thực cũng chẳng tin lời y nói là vậy, vậy nhưng rất thích cảm giác được Tang Minh vây quanh.

Men theo hành lang tiến vào phòng chính, hai người bỗng nghe thấy có tiếng cãi vã.

“Điền Trung tiên sinh, làm vậy sao được, hoa lan cậu mới mang tới đây được ba ngày, giờ lại muốn đem về, như vậy sẽ rất hại cho cây” Một người đàn ông cũng gần năm mươi tuổi nói.

“Tôi cũng đâu có muốn như vậy, tôi định để mấy cây này ở lại Trung Quốc luôn. Thế nhưng ông nhìn xem, để được ít lâu mà hình dạng nó đã thế này? Như thế thì làm sao mà tôi có thể tin được, các ông sẽ chăm sóc tốt cho chúng?” Người kia, trên dưới ba mươi, đậm người, ăn mặc rất khéo, tiếng Trung tuy lưu loát nhưng lại lai chút khẩu âm quái dị. “Tôi đã liên lạc với công ty hàng không, chiều hôm nay tôi sẽ đem chúng về.” Hần kiên trì nói.

Tang Minh sau khi lôi kéo Trương Trì nghe trộm một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra sự việc.

Cái người tên Điền Trung này là người Nhật Bản, từ hồi cha chú đã bắt đầu mang hoa từ Nhật Bản tới Trung Quốc, bởi lẽ ở Đại Lục nhiều giống cây quý bị diệt sạch, nên muốn cung cấp giống cho nơi đây. Cha của Điền Trung là khách quen của vườn lan này, cơ bản mỗi hai, ba năm sẽ một lần tới Trung Hoa, hiện tại một phần ba vườn cây cũng là do ông tặng cho.

Sau khi cha của Điền Trung mất, ông đã bảo con trai mình phải nối tiếp truyền thống này. Thế rồi năm nay, hắn có chuẩn bị một nhóm cây lan, chuẩn bị đóng gói chuyển sang Đại Lục. Ai ngờ, cây tới đây chưa được ít lâu, đã uest oải héo úa, nụ mọc ra ngay lập tức liền rụng xuống. Hắn thấy vậy liền lo lắng cực kỳ, dự định sẽ mang hoa trở về nước.

Chủ vườn cây, lão Triệu, người đã có ba mươi năm thâm niên trong việc trồng, dưỡng cây, nhất nhất không đồng ý cho Điền Trung mang cây về. Thế nhưng ông cũng chẳng rõ tại sao lại xảy ra cơ sự này, thấy hoa hấp hối lòng cũng như lửa đốt, suy nghĩ biết bao biện pháp cũng đều không hiệu quả, đành chỉ biết đứng đây cãi tay đôi với hắn.

“Lão Triệu không sai, đúng là vận chuyển bằng cái đó... Máy bay, ừm, máy bay đúng là có vấn đề!” Tang Minh đột nhiên chen vào.

“Sao có thể là do máy bay được? Đó là hãng hàng không số một Nhật Bản!” Điền Trung ngay lập tức phản bác.

“Bản quân không quan tâm!” Tang Minh tức giận nói, “Dù sao trên phi cơ cũng rất lạnh, tuy rằng sau đó có người sẽ tưới nước cho cây, thế nhưng khi đó cây đã đông lạnh mất rồi!”

“Điều này mà cũng có thể xảy ra sao?” Điền Trung suy nghĩ một chút, đột nhiên biến sắc, lấy điện thoại ra bắt đầu gọi. Hần huyền thuyên một cả buổi bằng tiếng Nhật, lúc này vẻ mặt mới chán nản mà dùng tiếng Trung, nói: “Nhân viên công ty hàng không thừa nhận là lỗi của họ. Nhiệt độ trong kho chứa cùng độ ẩm không được điều tiết như tôi yêu cầu, họ khi đó không chú ý, mãi tới khi máy bay hạ cánh mới phát hiện ra. Vì sợ mất việc, người kia bèn không dám báo lại cho công ty. Triệu Quân, tôi xin lỗi ông, chuyện này không phải lỗi của ông. Nhưng bây giờ biết làm sao? Những cái cây mới lớn này...”

Lão Triệu biết rõ hoa lan là một giống rất yếu đuối lại mỏng manh, một ngày xảy ra chuyện liên khó lòng cứu vãn, thực trong thâm tâm cũng buồn bã vô cùng.

“Cây bị làm sao? Để bản quân nhìn một chút, rất nhanh thôi!” Tang Minh thương lượng.

Lúc này vô luận là lão Triệu hay Trung Điền cũng đều cảm thấy thanh niên này thực phi phạm, tìm ra nguyên do mà ôm ngựa chết thành ngựa sống, lão Triệu mau mắn mở ***g kính, Tang Minh cùng Trương Trì tiến vào phòng.

“Cái này... có thể trị được không?” Lão Triệu cho Tang Minh quan sát cây lan.

Về mặt Điền Trung cũng muôn phần trông đợi.

Trương Trì cũng có phần ngạc nhiên, tại sao y lại làm vậy?

Tang Minh vươn tay, ở mỗi chậu cây liền phóng ra một chút thảo mộc linh khí tu bổ bộ rễ, cây lan rất nhanh chóng lấy lại tinh thần. Lúc này lão Triệu cùng Trung Điền nhìn Tang Minh như thể nhìn thấy Bồ Tát sống. Hai người này đều là lan si, chứng kiến Tang Minh cứu lan thực sự họ mừng khôn tả.

Điền Trung: “Vị này, làm sao mà cậu làm được?”

Tang Minh khoát khoát tay: “Nói người cũng chẳng làm được.”

Điền Trung gật gù, hẳn cũng tự thấy mình quả thật không có bản lĩnh cứu sống nhiều lan như thế trong vòng năm phút đồng hồ.

Mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa. Tuy rằng không biết những cây lan này có thể kéo dài thời gian nở hoa hay không (Tang Minh cho rằng có thể), nhưng dù sao chúng cuối cùng vẫn được ở lại Trung Quốc để tiếp tục sinh sôi nảy nở. Điền Trung và lão Triệu cùng nhau mời Tang Minh một bữa, y đương nhiên không cự tuyệt, Trương Trì đáp ứng đi cùng y. Cuối bữa, lão Triệu chết sống kín đáo dúi vào tay Tang Minh một dãy số điện thoại, mong lúc y rảnh rỗi có thể gọi cho ông để hai người giao lưu, nâng cao kinh nghiệm nuôi trồng hoa lan.

Trên đường về nhà, Tang Minh đặc ý nói: “Trương Trì, người thấy bản quân lợi hại không?”

“Lợi hại, Tiểu Minh nhà ta là lợi hại nhất!” Trương Trì nhịn không được mà hôn lên trán thanh niên còn đang hớn hở đối diện. Bất thành linh, anh nhận được một cuộc gọi từ dưới quê.

“Cái gì? Cậu nói em trai cháu vẫn đang ngoan ngoãn ở nhà sao?”

“Ừ... Ừ... tôi biết rồi.”

“Không không, không có việc gì cả, chắc là cháu đã nhầm,”

“Tất cả đều tốt, không có chuyện gì mà, thực sự đấy. Cậu hai, cậu không cần phải lo lắng.”

“Vâng, thôi cháu phải cúp máy rồi, cảm ơn cậu hai.”

Trương Trì đặt điện thoại xuống, biểu tình có chút đông lại. Để báo tin cho anh, cậu hai đã phải đặc biệt đi một chuyến xung quanh thôn, thế nhưng kết quả lại khác với những gì Trương Trì nghĩ một trời một vực. Đầu tiên, biểu đệ của anh vẫn đang ở nhà, không hề rời nhà, đây là chính mắt cậu hai nhìn thấy, chứ không phải giả dối gì. Thứ hai, trong thôn gần đây không có ai rời đi, người tới đây làm công từ đầu năm đã đi hết rồi, người được gả đi cưới chồng cũng chẳng có. Hơn nữa, cả thôn này chẳng có ai tên là Trương Minh, họ Tang cũng không có lấy một người.

Húhú, vậy là còn 1 chương nữa thôi là hoàn rồi ;; A ;; *chấm mồ hôi*:v Sắp tới đang áp ử rất nhiều project nè, stay tuned:

10. Chương 10

Thực sự đang gặp phải quỷ sao? Vậy người ngồi ngoài phòng khách gặm dưa hấu là kẻ nào? Cũng không thể tự nhiên hiện ra từ không trung được chứ?

Càng ngày trong lòng Trương Trì càng sinh thêm nghi ngờ. Gia Hương tuy rằng lạc hậu, nhưng không tới nỗi một cửa hàng tạp hóa cũng chẳng có, trong trí nhớ của anh, rõ ràng có cửa hàng bán đồ uống lạnh, vậy nhưng Tang Minh tới tử lạnh cũng chẳng nhận ra. Tang Minh nói giống như y không có khẩu âm, nhưng y lại sở hữu một khẩu âm mà chỉ có dân đại học mới sử dụng được, giả như y có sống tại một thôn nhỏ nơi miền quê, sao có thể nói lưu loát tiếng phổ thông tới vậy? Lúc Tang Minh xuất hiện cũng chẳng mang hành lý, hơn nữa trang phục rất sạch sẽ gọn gàng, căn bản không giống người vừa du hành nửa chiều dài Đại Lục.

Nhưng vấn đề là, tại sao y lại biết anh quê ở Gia Hương? Lại còn nhận ra anh nữa chứ?

Chẳng lẽ có người điều tra anh?

Nhưng điều tra bởi lý do gì? Một thanh niên, kinh tế đủ sống, đủ ăn, đủ mặc, chứ đâu có dư giả gì cho cam? Trương Trì lắc đầu, tiền ngay mớ ý tưởng phi thực tế ra khỏi đầu.

Những điểm đáng ngờ về Tang Minh ngày một nhiều, Trương Trì cảm thấy vừa đau đầu vừa rối ren, nhưng anh chắc chắn sẽ không buông tha cho người này. Đối với anh, được quen biết Tang Minh thôi đã là tốt lắm rồi, thế rồi cứ chìm đắm, miệt mài theo đuổi, cuối cùng thật ra cũng chẳng rõ, y là ai.

“Tiểu Minh, ăn xong rồi qua đây chúng ta nói chuyện một chút nha!”

Tang Minh gật đầu, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Trương Trì: “Người muốn nói chuyện với bản quân?”

Anh gật đầu, y ngồi xuống bên cạnh, trên bàn là đĩa dưa hấu đã bị ăn hết hơn nửa.

“Đây, đây là phần của ngươi. Tang Minh đưa đĩa dưa còn nguyên ra, dù ít hơn phần của y, nhưng lại là phần ruột, nơi ngọt, mát và thanh nhất. “Dáng vẻ của ngươi có phần là lạ, có vấn đề gì sao, nói đi, bản quân sẽ thay ngươi đòi công đạo!” Y nói cứ như lão đại của một tổ chức xã hội đen.

Trương Trì thoáng cái tựa như thấy lòng nhẹ đi, anh nhéo mũi Tang Minh, cười nói: “Tôi nghĩ tôi thích cậu.”

“Hà?!” Tròng mắt y mở to.

“Sở dĩ đó là lý do tại sao tôi muốn tìm hiểu thêm về cậu.” Trương Trì ăn một miếng dưa hấu, cảm thấy không nhất thiết phải nghiêm túc như vậy, “Cậu tên là Tang Minh? Tang là cây tang ý hả? Rồi một tiếng Minh?”

“Ừm.” Tang Minh gật đầu, có chút ngượng ngùng liếc nhìn Trương Trì, “Ta vốn dĩ là Tang Minh Thần Quân, thế nhưng nếu là ngươi, cứ trực tiếp gọi tên ta là được rồi.” Trương Trì, ngươi... Người thật sự muốn cưới ta? Khi nào?”

“Tang Minh Thần Quân?” Trương Trì hỏi lại, “Cậu là thần tiên?”

Khuôn mặt Tang Minh có phần ửng hồng: “Vốn là như vậy, hiện tại tuy chưa, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ thành tiên.”

Trương Trì bị y chọc cười: “Cái gì mà vốn là, bây giờ chưa, sớm muộn gì cũng thành tiên?”

“Còn không phải là vì nhân loại các người!” Tang Minh buồn bực.

“Nhân loại chúng tôi đã xảy ra chuyện gì, hãy nói cho tôi biết!” Trương Trì thuận thế kéo Tang Minh vào lòng.

Tang Minh suy nghĩ một chút, cảm thấy điều này cũng chẳng có gì khó nói, thế nhưng dù sao tư thế này cũng khiến tim y đập rộn, nhưng Tang Minh vẫn kể đầu ra đây——

“Bản quân chính là tổ tông của cây tang trong thiên hạ. Rất rất lâu trước đây, có một tiểu nha đầu luôn chạy tới bên bản quân, tưới nước rồi chăm bón, rồi đem tâm sự ra kể cho bản quân nghe. Nể tình nàng cất công chăm sóc, bản quân mới phải miễn cưỡng nghe nàng lải nhải.

Tiểu nha đầu kia vừa tròn mười sáu tuổi, phụ mẫu lần lượt qua đời, chỉ để lại mỗi nàng và ba tiểu đệ, trong lúc đó nhất thời không nơi nương tựa, nàng lại không muốn bị ép gả đi, thế rồi cùng đường, chỉ biết tới bên cây tang cổ thụ mà khóc lóc kể lể.

Bản quân lấy lòng thương cảm, liền trộm tằm bích bạc của bảy nàng tiên trên thượng giới đưa cho nàng, rồi nói chỉ cần cho tằm ăn lá, tằm sẽ phun ra những áng lụa đẹp, có tơ lụa rồi, nàng có thể nuôi sống gia đình, thế nhưng tuyệt nhiên không được kể cho ai biết. Nào ngờ năm đó có nạn đó, nàng vẫn không nhận được, mang tằm bích bạc đi khắp thôn, trợ giúp người trong hoàn cảnh khốn khó.

Ba năm sau khi chuyện đó xảy ra, thiên đế nổi trận lôi đình, sai người kéo bản quân đi thẩm tra. Hắn hỏi bản quân có sám hối, nếu không khai liền bị kéo xuống minh phủ. Bản quân đương nhiên không chịu hé một lời, nha đầu kia bình sinh lương thiện, bản quân tặng nàng con tằm bích bạc kia, biết rõ chuyện tày đình chẳng thể giấu, vốn đã sẵn sàng tâm lý, nên chẳng tội gì mà phải liên lụy tới nàng.

Thế rồi thượng đế sai người đem tiên cốt của bản quân nhổ tận gốc, cắt thành nghìn vạn đoạn, phân tán ra mọi góc ngách của thiên hạ, thành nghìn vạn cây tang. Lại biến tằm bích bạc nơi thiên giới kia thành tằm thường, mệnh nó từ nay về sau chỉ được ăn lá cây tang mới phun ra được tơ, mà tơ này không phải lụa, phải nhờ công se tơ bóc kén mới dệt thành. Cuối cùng thượng đế mang hồn phách của bản quân, đặt vào một khối ngoạn thạch, lệnh bản quân ở Đông Hải, ở đó cho tới khi nào nghĩ ngợi thông suốt mới có thể đi ra.

Thế sự xoay vần, bản quân cứ thế ngây ngô ở biển, cũng chẳng biết đã ở đó bao nhiêu năm. Có một ngày nọ Quan Âm Bồ Tát kinh qua Đông Hải, vừa vận nhìn thấy bản quân, đã biết ngay đoạn nhân quả này. Bồ Tát nói bản quân tuy rằng phạm sai lầm, nhưng cũng từ đó mà nhân gian có thêm một cực phẩm là tơ lụa, tạo công đức lớn, hiện tại chỉ còn thiếu đèn nhang nhân gian, sau khi công đức viên mãn, ắt sẽ thoát khỏi chốn này.

Ta hỏi Bồ Tát vậy làm thế nào mới có được đèn nhang của trần thế, Bồ Tát lấy hồn phách của bản quân từ chỗ ngoạn thạch ra, báo mộng cho một người thợ đá, để hắn điêu một bức tượng thần, phong là Tang Minh Chi Thần. Ngờ đâu người thợ đá này đã có tuổi, khi tỉnh giấc thì quên sạch dáng dấp của bản quân, chỉ nhớ rằng Bồ Tát báo mộng, bởi vậy đã đúc một bức tượng nữ nhân. Khi đó Bồ Tát cũng đã rời đi, chỉ để lại cho bản quân một giọt Dương Chi Cam Lộ, bản quân cũng đành phải ở lại đó, chờ khói hương người trần.

Hết lần này tới lần khác chẳng ai thềm báo đáp ta, dùng hàng vạn phiến lá của bản quân để nuôi tằm, thế mà tới một nén nhang cũng chẳng có. Mất thấy miếu đồ xuống dốc, bản quân cũng chẳng quan tâm nữa, liền đi ngủ, tới khi tỉnh dậy thì đã đến bên cạnh một cái ao, chỉ có một gốc cây tang nho nhỏ che nắng.

Bản quân chán muốn chết, đang chuẩn bị đi ngủ thì bỗng giật mình, hồn phách đột nhiên giãy nảy, có một tiểu hài tử đang bái ta! Mặc dù lấy nhúm đất làm hương, nhưng vậy thôi đã đủ khiến hồn phách bản quân được buông lỏng. Đứa bé kia rất thú vị, bái bản quân là vì muốn xin dâu. Bản quân đương nhiên vui vẻ đáp ứng, thậm chí còn phát ra vài phần cổ mộc linh khí, làm cho cây tang kết thêm nhiều trái mộng.

Sau đó tiểu hài tử này dẫn theo các tiểu tử khác, tượng đá ngày càng đông, bản quân cực kỳ cao hứng, liền mỗi ngày ngắm trông nó tới. Mùa hè nó tới rất nhiều, lúc khác thì ít hơn, bản quân vì muốn nhìn nó nhiều hơn, nên đã kéo dài thời gian kết quả.

Ngày đó bản quân nghĩ, ngày thoát được ra khỏi cái tượng này chắc chắn không xa nữa, lại thấy đứa bé kia chạy tới hái dâu. Sau đó lại một đám khác chạy tới, hai bên rùm beng, đứa kia vì sốt ruột quá mà nhảy

ùm xuống ao. Lúc này có người tới trước tượng cầu cứu bản quân, kỳ thực dù không ai cầu bản quân cũng sẽ cứu nó. Chỉ là bản quân bị nhốt trong tượng đá, thoát ra là điều không thể. Ta nóng ruột vô cùng, liền cứ phía cái ao mà đánh tới, ai ngờ lại thành công. Bản quân cứu đứa bé kia lên, chưa kịp vui vẻ đã bị pho tượng lôi trở lại, dù sao thì nó cũng bình an vô sự, liền đành thôi.

Sau đó đứa bé còn tạ ơn bản quân, còn nói... Còn nói muốn kết hôn với ta. Bản quân trong lòng rất vui vẻ, bản quân cho phép nó. Lại một khoảng thời gian sau đó, bản quân cuối cùng cũng thoát khỏi tượng đá, lúc rời đi có vỡ một góc. Ta lập tức chạy vào thâm sơn, để giao một mầm mống, lần nữa trồng ra chân thân. Khi bản quân trở lại, đứa bé kia lại chẳng tới tìm ta nữa. Hạ qua đông đến, nhiều năm sau nữa, ta chợt nhớ bản thân không bị phong ấn, nó không tới tìm ta, bản quân lại có thể đi tìm hấn, thế rồi cuối cùng cũng tìm được...”

Tang Minh nói xong, mím môi một cái: “Bản quân xem mấy ngày nay trên TV, biết những lời con người nói ra thực chẳng thể tin tưởng, thế nhưng những gì bản quân nói, đều là thật lòng.”

Trương Trì có chút đau lòng xoa đầu y: “Đau không?”

“Cái gì?”

“Lúc thượng đế phạt em, nhất định là rất đau.” Trương Trì khổ sở muốn chết, bị chém thành mấy vạn đoạn, chắc cũng không đỡ hơn nhận vài nhát thiên đao là mấy, thật rất đau thương!

Tang Minh ngơ ngác lắc đầu: “Bản quân là thảo mộc chi linh, thần cây cỏ, thật ra ngoài việc không có người nói dối thì cũng khá ổn, không đau chút nào. A? Người tin ta chứ?” Y lúc này mới bắt đầu đưa ánh mắt khó tin về phía Trương Trì.

Trương Trì bật cười: “Đồ ngốc, chuyện giữa anh và Tang Thụ Nương Nương chỉ có hai chúng ta biết, nếu em có thể nói ra, anh sao có thể không tin cho được?”

“Bản quân không phải nữ tử, hơn nữa còn là một ông già rồi!” Vừa nghe đến bốn chữ “Tang Thụ Nương Nương”, Tang Minh lập tức nhảy dựng.

“Rồi rồi rồi, không phải là Tang Thụ Nương Nương, mà là vợ Tiểu Minh của anh.” Trương Trì lập tức dỗ hấn.

“Gi... Ai là vợ của ngươi?” Mặt Tang Minh chợt đỏ bừng.

Trương Trì cười cười, không muốn kích thích tiểu tử nhà mình nữa: “VẬY em đã công đức viên mãn chưa?”

Tang Minh lắc đầu: “Chưa. Nhưng thoát ra rồi, công đức viên mãn hay không, cũng chẳng còn là vấn đề nữa.”

“VẬY NHỚ NHƯ EM CÔNG ĐỨC VIÊN MÃN, EM PHẢI QUAY VỀ THIÊN ĐÌNH BÁO CÁO CÔNG TÁC SAO?”

Tang Minh tiếp tục lắc đầu: “Thượng Đế đã mặc kệ chuyện thế gian từ lâu rồi, ta cũng lười thay ông ta làm việc.”

“VẬY Ở LẠI ĐI!” Trương Trì nhịn không được nhéo cái tai hồng hồng của Tang Minh.

“HẢ?”

“Anh sẽ tìm việc cho em.”

Tang Minh vẫn có chút không rõ.

“KHÔNG PHẢI EM ĐÃ NÓI RỒI SAO? GẢ CHO ANH RỒI SẼ NUÔI ANH?”

Tang Minh tuy rằng ngưng ngừng, nhưng vẫn cất tiếng trả lời: “ĐƯỢC!”

Trương Trì cực kỳ cao hứng, cố làm ra vẻ mà nói: “Anh đột nhiên thích ăn dâu...”

“Chuyện này có khó gì đâu? Bản quân đi lấy cho ngươi một ít!”

“Thật ra không phải dâu đó.”

“VẬY NGƯỜI MUỐN ĂN DÂU GÌ?”

“Anh muốn ăn dâu trên người em.”

“Hả?”

“Không kịp rồi!”

“Trương Trì, ngươi làm gì vậy? Hôn phu thụ thụ bất thân... Đừng...”

Anh ném người kia lên giường, tiện tay đóng cửa phòng. Tang Minh còn muốn nói gì đó, nhưng bị bờ môi ai đó áp lên.

Còn có cách nào khác, ai bảo Trương Trì rất thích ăn dâu?

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-thu-nuong-nuong>